

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudcem JUDr. Michalem Hájkem, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **X**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2022,
sp. zn. OPZU-správ. 85665/2022/jary1 SO2, čj. KUJCK 87249/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Soběslav (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 30. 5. 2022, sp. zn. MS/04412/2022, čj. MS/11837/2022, shledal žalobce vinným

ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Tohoto přestupku se žalobce dle správního orgánu prvního stupně dopustil tím, že z nedbalosti porušením § 4 písm. b) a § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu dne 22. 2. 2022 v 15:35 hod. v Soběslavi, v ulici Dr. Edvarda Beneše, před budovou pobočky Úřadu práce, jako řidič motorového vozidla tovární značky X, registrační značky X, se neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť nerespektoval svislou dopravní značku B29 (zákaz stání) a zastavil a stál v úseku, kde je to zmíněnou dopravní značku zakázáno, přičemž s vozidlem částečně stál na chodníku. Za to mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Shrnutí žaloby

3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 22. 9. 2022 žalobu u Krajského soudu v Českých Budějovicích.
1. Žalobce v první řadě namítl, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a napadené rozhodnutí je proto nezákonné. Podle žalobce z opatřených důkazů nelze seznat, že se přestupku dopustil právě on, neboť v okamžiku, kdy byl strážníky spatřen na místě řidiče, seděl na tomto místě pouze proto, aby z místa odjel. Žalobce zdůrazňuje, že žádný ze strážníků nepotvrdil, že by jej viděl, jak s vozidlem na místo spáchání přestupku přijel a zaparkoval. Dále upozorňuje na nesprávné hodnocení pořízeného videozáznamu, v němž žalovaný spatřuje jeho doznání, což žalobce označuje za zjevnou dezinterpretaci. Žalobce zdůrazňuje, že se jej strážník nedotazoval, zda s vozidlem na místo přijel, ani po něm nepožadoval vysvětlení jednání, čili neměl možnost se ke skutkovému ději vyjádřit. Byl pouze dotázán, zda souhlasí s přestupkem, na což odvětil, že nikoliv.
2. V žalobě je zdůrazněno, že v čase 1:40 hodin vstoupí do videozáznamu žena, která se dožaduje, aby byl přestupek řešen s ní. Dále žalobce poukazuje na zaujatost strážníků, kteří s ním hovořili familiárním tónem a zpochybňovali jeho rozumové schopnosti. Postup správních orgánů, které nezjišťovaly vztah strážníků k žalobci, ačkoliv je zřejmé, že si nebyli navzájem neznámí, považuje žalobce za chybný.
4. Žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně, zamítl a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že řízení před správním orgánem prvního a druhého stupně tvoří jeden celek a je třeba jej takto posuzovat. Skutkový stav byl dle žalovaného jednoznačně prokázán, odpovídala mu právní kvalifikace a odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí splňují požadavky na něj kladené právními předpisy. Žalovaný je přesvědčen, že pořízený videozáznam poskytuje jednoznačné prokázání subjektu přestupku (osoby přestupce), když zachycuje stojící nastartované vozidlo na chodníku s řidičem, jímž byl žalobce. Žalovaný je přesvědčen, že žena, která vstoupila do videozáznamu a dožaduje se, aby byl přestupek řešen s ní, byla řidičkou dodávkového vozidla Zásilkovny stojícího před žalobcovým vozidlem.
6. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Shrnutí repliky žalobce

3. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na svém názoru, že v řízení nebylo prokázáno, že by se přestupku dopustil právě on. Pořízený videozáznam je zcela bez významu, neboť nezachycuje vozidlo v době jeho příjezdu. Jelikož žalobce nebyl poučen o povinnosti vypovídat pravdivě a právu odepřít výpověď, je video v tomto rozsahu nepoužitelné. Nadto případné doznání není důkazem o vině, nýbrž polehčující okolností. V samotném správním řízení se žalobce k přestupku nedoznal. K podpoře své argumentace žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, čj. 1 As 406/2018-34. Zasahující policista M.D. vypověděl, že žalobce viděl již ve stojícím vozidle a nikoli v době spáchání přestupku.

V. Obsah spisu

4. Do správního spisu bylo založeno oznámení o přestupku ze dne 24. 2. 2022 doplněné fotodokumentací z místa přestupku pořízenou Městskou policií Soběslav. Ve správním spise je dále výpis žalobcovy evidenční karty obsahující 2 záznamy o přestupcích s celkovým počtem 7 bodů platný ke dni 28. 2. 2022. Správní orgán prvního stupně vydal dne 1. 3. 2022 příkaz, jímž uznal žalobce vinným z projednávaného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 21. 3. 2022 odpor.
5. V reakci na výzvu ze dne 30. 3. 2022 k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce zaslal dne 12. 4. 2022 vyjádření k podkladům rozhodnutí, v němž navrhoval, aby bylo přestupkové řízení zastaveno, neboť dle něj nebylo prokázáno, že se přestupku dopustil. Správní orgán prvního stupně nařídil na den 18. 5. 2022 ústní jednání, k němuž předvolal jako svědka zasahujícího strážníka D. Z ústního jednání ze dne 18. 5. 2022 byl pořízen protokol, který je součástí správního spisu. Svědek při výslechu popsal průběh své pochůzkové činnosti od okamžiku, kdy zjistil, že v místě zákazu stání stojí vozidlo, dále průběh celé kontroly až do odjezdu žalobce s vozidlem. Na otázky položené žalobcovým zástupcem pro správní řízení odpověděl, že již ze vzdálenosti zhruba 80 m viděl stát dvě vozidla v místě zákazu stání, a dále potvrdil, že žalobce spatřil ve stojícím vozidle. Obsahem spisu je též DVD s videozáznamem zachycujícím průběh kontroly.

VI. Právní hodnocení krajského soudu

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez jednání dle § 51 s. ř. s.
6. Žaloba není důvodná.
7. Krajský soud se v prvé řadě vypořádává se žalobní námitkou tvrdící nedostatečné zjištění skutkového stavu, a to především nedostatečné prokázání spáchání přestupku žalobcem. Ve správním spise je založen videozáznam Městské policie Soběslav zachycující stojící vozidlo na chodníku v místě zákazu stání a žalobce, jenž předkládal strážníkovi své doklady i doklady k předmětnému vozidlu, aniž by jakkoli brojil proti projednávání přestupku s ním jakožto s přestupcem. Krajský soud neshledal jakýkoli důvod, pro který by uvedený videozáznam nebyl důkazem použitelným pro zjištění skutkového stavu věci, jak namítl žalobce. Naopak se jedná o zcela autentické zobrazení průběhu silniční kontroly, které má ze své podstaty vysokou vypovídací hodnotu. Jelikož žalobce odmítl přestupek se zasahujícími strážníky jakkoli řešit, není pro věc podstatné, že (patrně) nebyl poučen o svém právu odepřít výpověď, potažmo o povinnosti vypovídat pravdu.
8. Podle výpovědi zasahujícího strážníka v době, kdy hlídka dorazila na místo spáchání přestupku, žalobce seděl v zaparkovaném vozidle na místě řidiče. Žalobce byl vyzván

- k předložení dokladů, což dobrovolně učinil, a odmítl celou situaci řešit příkazem na místě. Krajský soud nemá důvod o pravdivosti výpovědi zasahujícího strážníka jakkoli pochybovat.
9. V souvislosti s věrohodností výpovědi policistů lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, čj. 6 As 126/2015-42: „*K tomu lze uvést, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním základem nebo úkonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007–114). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně borlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63).“ V nyní posuzované věci nejsou zřejmé žádné důkazy svědčící o zaujatosti strážníků vůči žalobci, ani sám žalobce nevznesl žádná konkrétní tvrzení, natož důkazy prokazující zaujatost či dokonce podjatost zasahujících strážníků. Tvrzení o údajném zpochybňování rozumových schopností žalobce a tón, jímž strážník D. hovořil, rozhodně nelze považovat za důkazy svědčící o zaujatosti. Po celou dobu hovoru strážník zachoval vykáni i náležitou míru zdvořilosti. Komunikace mezi strážníkem a žalobcem nijak nevybočovala z obvyklé komunikace mezi policistou a přestupcem.*
10. Jako nespornou lze označit skutečnost, že žalobce v době, kdy k vozidlu dorazila hlídka, seděl na místě řidiče. Nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce zasahující hlídce sdělil, že nebyl řidičem vozidla stojícího v místě zákazu stání. Ani z pořízeného videozáznamu nelze seznat, že by žalobce popíral své postavení přestupce, resp. řidiče vozidla zaparkovaného v místě zákazu stání a zčásti zaparkovaného na chodníku.
11. Skutečnost, že žalobce seděl na místě řidiče ve vozidle zaparkovaném zčásti na chodníku v místě zákazu stání a proti obvinění z přestupku, které mu bylo sděleno již na místě, se nijak nebránil, poskytl nezbytnou součinnost a pouze odmítl vyřízení celé věci příkazem na místě, nasvědčuje tomu, že byl skutkový stav zjištěn úplně a správně, když byl vyhodnocen jako řidič vozidla (a tedy pachatel přestupku) právě žalobce.
12. Na uvedeném nemůže nic změnit to, že žalobce nebyl spatřen během parkování, ale teprve v již stojícím vozidle. Ostatně podstata vytýkaného přestupku v části spočívající v tom, že se žalobce neřídil svislou dopravní značkou „zákaz stání“, popřípadě stání vozidla na chodníku, je právě v tom, že řidič s vozidlem **stojí** na nedovoleném místě. Nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce skutečně pouze připravoval vozidlo k odjezdu, jak uvedl. Podle výpovědi zasahujícího strážníka spatřil společně s kolegyní zaparkované vozidlo poblíž náměstí ze vzdálenosti zhruba 80 m a následně se k němu přibližovali. Jelikož žalobce již v době, kdy jej spatřila hlídka městské policie, ve vozidle na místě řidiče seděl, měl dle názoru krajského soudu čas vozidlo k odjezdu připravit a skutečně odjet, neboť běžná příprava vozidla k jízdě není procedura jakkoli dlouhá. To však žalobce neučinil a stále na místě řidiče vyčkal ve vozidle (stojícím stále v zákazu stání a částečně na chodníku) až do doby, kdy hlídka dorazila na místo. Argumentace založená na tom, že v nastartovaném vozidle žalobce seděl proto, že po tu dobu prováděl nezbytné seřízení a nastavení vozidla před jízdou, se tudíž krajskému soudu jeví jako účelová.
13. Hypotetické situace, s nimiž žalobce v žalobě argumentuje, proto nejsou s to zpochybnit skutkový stav zjištěný správními orgány, jenž naopak poskytuje ucelený, přesvědčivý obraz stavu věci nevzbuzující důvodné pochybnosti. K tomu lze poukázat na přílehlavý závěr

obsažený v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 23. 2. 2021, čj. 52 A 51/2020-40: „*Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany žalobce neznamená, že by soud měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokažování, respektive, že by sám soud vyhledával důkazy za účelem vyvrácení tvrzení takových spekulativních námitek a hypotéz. Žalobce však zůstal jen v rovině účelového zpochybnění skutkového stavu a jeho viny, týkající se spáchaného přestupku, což nemohlo v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Spekulativní a účelové námitky žalobce nelze považovat za takové, které založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu)*“ (důraz doplněn).

14. Dalším žalobním bodem byla namítána dezinterpretace videozáznamu pořízeného na místě spáchaní přestupku, jenž byl užit jako důkaz. Podle žalobce nelze z videozáznamu seznat, že žalobce nepopíral spáchaní projednávaného přestupku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „[z] videozáznamu pak vyplývá, že sám odvolatel nepopírá, že s vozidlem X, registrační značky X stál na předmětném místě.“ Krajský soud však má rovněž za to, že z videozáznamu je zřejmé, že žalobce nepopřel spáchaní přestupku, jestliže sám jeho spáchaní nijak nezpochybnil a poskytl veškerou potřebnou součinnost zasahující hlídce při svém ztotožnění a předložení potřebných dokladů. Strážník ve videozáznamu uvádí, že žalobce seděl na místě řidiče v době, kdy se dostavil na místo, a proto s ním bylo jednáno jako s řidičem, ani proti tomuto sdělení se žalobce nijak neohradil.
15. Rozhodně nelze souhlasit s žalobcem v tom, že mu nebyla dána možnost se k jednání jakkoli vyjádřit. Žalobce mohl kdykoli reagovat vysvětlením o nastalé situaci, jestliže podle něj bylo zasahující hlídkou na celou situaci pohlíženo nesprávně. Rovněž byl výslovně dotázán, zda je ochoten řešit celou věc na místě, což žalobce výslovně odmítl. Krajský soud považuje takový dotaz za dostatečný a jednoznačný prostor věnovaný žalobci k vyjádření se k věci. Pořízený videozáznam lze hodnotit jako přesvědčivé potvrzení toho, že žalobce byl řidičem vozidla zastaveného v zákazu stání. Navzdory tomu, že žalobce explicitně nepotvrdil, že na místě spáchaní přestupku zastavil, není důvod o tomto pochybovat, jestliže v době přistoupení hlídky seděl na místě řidiče ve vozidle a spolupracoval jako řidič vozidla stojícího v rozporu s právními předpisy.
16. K žalobní námitce upozorňující, že se na místo spáchaní přestupku dostavila v čase 1:40 videozáznamu žena, která se dožadovala, aby byl přestupek řešen s ní, krajský soud sděluje, že její příchod zaznamenal, nicméně to nijak nezpochybnuje zjištění, že žalobce v okamžiku příchodu strážníků seděl na místě řidiče v nastartovaném vozidle stojícím v místě zákazu stání. Nadto je vhodné podotknout, že před žalobcovým vozidlem byla rovněž v místě zákazu stání a částečně na chodníku zastavena dodávka s reklamním polepením „Zásilkovna“, přičemž žena, která měla chtít být označena za subjekt přestupkového jednání, měla na sobě vestu také s reklamním potiskem Zásilkovny a do zmíněné dodávky následně usedla, aby předložila strážníkům doklady, když přistoupili k řešení shodného přestupkového jednání u této dodávky. Krajskému soudu nevznikla pochybnost o tom, že žena byla řidičkou zmíněné dodávky. Byla proto i účastníkem řízení o přestupku téhož protiprávního jednání, avšak spáchaného prostřednictvím zmíněné dodávky.
17. Krajský soud má za to, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn řádně, nevzbuzuje pochybnosti o jeho správnosti a úplnosti. S ohledem na obstarané důkazy, zejména na videozáznam a výpověď zasahujícího strážníka, nemá krajský soud důvod pochybovat, že přestupcem v projednávané věci byl právě žalobce.

VII. Závěr a náklady řízení

18. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 26. července 2023

JUDr. Michal Hájek, Ph.D. v. r.
samosoudce